

σαῖττα (ἡ ὑφαντική κερκίς) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Γυναίτῃα καβάλλα (τὸ ἱππεύειν κατὰ τρόπον γυναικεῖον) Πελοπν. (Κλουτσίνοχ.) Γ'ναίκειου βρακί νά μὴ λυθῇ βρουστά σ' (νὰ μὴ δοκιμάσῃς τὴν ἐκ τῆς συνευρέσεως μετὰ γυναικὸς ἡδονήν· ἀρά) Σάμ. || Παροιμ. Γυναίκειος γάμος, γύφτικο μνημόσυνο (ἐπὶ ἀσημάντων ἐορτῶν ἢ διασκεδάσεων) Πελοπν. (Μεσσην.)

Γεναίτῃα ροῦχα βάνει τσ' ἀγγαστρώνεται
Σκῦρ.

"Οπως γυναῖκα 'βιστευτῇ, γυναίκεα νὰ φορέσῃ
(διότι σκέπτεται ὡς ἡ γυνή, οὐχὶ σοβαρῶς) Κεφαλλ. || "Ασμ.

Βάνει γυναίτσα φορεσιά, γυναίτσα πασουμάτσα
"Ανδρ.

Γυναίκεα ροῦχα φόρεσε, γυναίκεα παπουτσάκια
Πελοπν. (Τριφυλ.)

Στοιχειὸ ξιφανερῶθηκε κ' εἶν' ὁμορφον κουράσι,
γυναίκεα ροῦχα ἔντυν, γυναίκεα κουβιντιάζει
Μακεδ.

'Ακούγ' ἀντρέικα κλιμάματα, γυναίκεα μοιριουλόγια
κι οὐ Νότης ἐτραγουδάει 'ς τοῦ Μάρκου τοῦ κιφάλι
"Ηπ. (Κόνιτσ.)

Βάλι γυναίκεα ντυμασιά, γυναίκεα μαντηλίτσια,
πᾶρι βιλόνι κι κλουστή, σῦρι 'ς τὴ γειτονιά σου
Θεσσ.

Βάσανα μὲ πλακώσανε, βροντὴ κι ἀστροπελέκια
καὶ ἄλλο δὲ μὲ ἀφήσανε τὰ λόγια τὰ γυναίκεα
Ζάκ. Συνών. γυναικήσιος, γυναικήσιμος,
γυναίκεικος, γυναικωτός 4, γυναικίστι-
κος. "Αντίθ. ἀγουρᾶκός, ἀγουρᾶτικός, ἀγω-
ρήσιος, ἀγωρήστικός ἀνθρωπήσιμος, ἀν-
θρωπήσιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρέσιος,
ἀντρέκειος 1, ἀντρεικός 1.

Β) Οὐς. οὐδ. 1) Τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον μέρος
τοῦ ναοῦ, ὁ γυναικωνίτης 'Ερεικ. Εὐβ. (Αἰδηψ. Βρύς.) "Ηπ.
(Δωδών. Ζαγόρ. Κόνιτσ. Κουκούλ. Παλάσ.) Θεσσ. ('Αετόλοφ.
Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. Κρήν. Μαυρέλ. Σκήτ. Φάρσαλ.) (Θράκ.
(Μαῖστρ. Μέτρ. κ.ά.) Μακεδ. ("Ασσηρ. Βόιον Γήλοφ. Δα-
σοχώρ. Δῖον Δοξᾶτ. Καστορ. Κοζ. Κολινδρ. Λιτόχ. Σέρρ.
Σιάτ. Στεφανιν. κ.ά.) Μαθράκ. Μέγαρ. Μύκ. 'Οθων. Παξ.
Πελοπν. (Τρίκκ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Σάμ. Σκόπ.
Στερελλ. (Φθιώτ.) Σῦρ. Τσακων.— Λεξ. Περίδ. "Ηπίτ.: Οἱ
ῥ'ναῖκες σὴν ἐκκλησία κάθονται σὸ ῥ'ναῖκειο Παλάσ.
'Νέβηκαν 'ς τοῦ ῥ'ναίκεου Σκόπ. 'Η Μαρ'γὼ ἀνέφ'κι 'ς
τοῦ γυναικεῖου Δῖον. 'Η παππαδιά στέκει 'ς τοῦ γυναικεῖου
Λιτόχ. Οἱ γυναῖκες ἦταν 'ς τοῦ γυναικεῖου, κάτου ἦταν οἱ
ἄντροι Δοξᾶτ. 'Σ τ'ς ἐκκλησίης τοῦ ῥ'ναίκεου ἦταν χου-
ρισμένον μὴ πηχοῦδις (= λεπτὰ ἐπιμήκη ξύλα) 'Αετόλοφ.
'Εν κασημένα τὸ γυναιτσέις ἀμάτη μι (κάθεται εἰς τὸν
γυναικωνίτην ἢ μητέρα μου). Τσακων. || Παροιμ.

Τὰ παλαιὰ 'κονίσματα 'ς τὸ ῥ'ναῖκειο τὰ βάζουν
(ἐπὶ τῶν γεγηρακῶτων, τῶν μὴ ὑπολογιζομένων) Αἰδηψ.
Συνών. γυναικαρεὸ 1, γυναικήσιο (εἰς λ. γυ-
ναικήσιος), γυναικίδι, γυναικίτης, γυ-
ναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικω-
τίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτός, 5). β) Δω-
μάτιον ἀνωγείου προωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας Μακεδ.
(Σιάτ.) γ) "Ομιλος γυναικῶν, γυναικεία συγκέντρωσις Θεσσ.
('Αλμυρ.): 'Εμαζεύτηκεν ὅλο τὸ ῥ'ναῖκειό. 2) 'Αφροδί-
σιον νόσημα Μύκ. 3) Κατὰ πληθ., τὰ καταμήνια τῶν γυ-
ναικῶν Μακεδ. (Βέρ.) Ρόδ. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ., 390.
Συνών. μηνιάτικα, ροῦχα, συνήθεια.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γυναίκεο Χάρι Πελοπν.
(Κλειτορ.)

γυναικέλλα ἡ, ἀμάρτ. γυναικέδ-δα 'Απουλ. (Καλημ.
Κοριλ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γυναικᾶ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλλα.

1) Νεαρά καὶ ἄπειρος γυνή: ἐνθ' ἄν.: "Εναι μία γυναικέδ-
δα, 'ἐν ἐτσέρει νὰ κάμῃ τίποτε (ἐτσέρει = ξέρει) 'Απουλ.
(Καλημ.) 2) 'Ο θηλυδρίας, ὁ ἐκθηλυσμένος 'Απουλ. (Κοριλ.):
Κεῖτ-το παιδί εἴ' κούνδον 'ran γυναικέδ-δα (= ἐκεῖνο τὸ
παιδί φέρεται σὰν γυναῖκα).

γυναικεύω Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν.) γυναικεῖον Μακεδ.
(Βέντσ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.) γεναιτζεύκομαι Κύπρ. γεναι-
τζεύκομαι Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γυναικᾶ.

Α) 'Ενεργ. 1) "Αγομαι γυναῖκα, νυμφεύομαι Μακεδ.
(Βέντσ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.): "Ασμ.

Λιμόνι, λιμονίτσι μου, θέλον νὰ γυναικέψω,

—Θέλεις, πιδί μ', γυναικίμι, θέλεις, πιδί μ', παντρέψω
Βέντσ.

'Η μάνα, πού 'χι ἔναν ὕγιό μικρόν κι χαιδιμένον,
μικρόν τὸν ἐγυναικίμι, μικρὴ γυναῖκα πῆρι

Χαλκιδ.

Πιδί μ', σὰν θές γυναῖκα σύ, νὰ πᾶς νὰ γυναικέψης

Χαλάστρ. Συνών. γυναικίζω 2. 2) Χειραγωγῶ, διευθύ-
νω τινὰ ὡς ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα Πελοπν. (Καρδαμ.): Τὴν
ἐτρανοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι νὰ τὴν ἀνεβάσῃ 'ς τὴ βάρκα, μὰ ἡ
γυναῖκα ἦτανε βαριά καὶ τὸ παιδί δὲν μποροῦσε νὰ τὴ γυ-
ναικέψῃ. Συνών. καταφέρνω, κουμαντάρω.

Β) Μεσ., προσποιῶμαι τὴν ὥριμον γυναῖκα, ἐμφανίζομαι
προώρως ὡς ὥριμος γυνή, ἐπὶ κορασίδων Κύπρ.: Γεναι-
τζεύκεται ἡ κοροῦ.

γυναικήσια ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ῥ'νικήσια Θράκ.
(Καρωτ.) ῥ'νικήδα Θεσσ. (Βαμβακ.) γεν-νήσκια Ρόδ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυναικήσιος. 'Ο τύπ. γεν-νήσκια
ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γεναικήσια πιθαν. δι' ἀπλολογίαν.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον ἐνθ' ἄν.: Κάτσι ῥ'νικήσια 'ς
τ' ἄλουγον Θράκ. (Καρωτ.) Καβαλλάει ῥ'νικήδα 'ς τοῦ
b'λάρ' Θεσσ. (Βαμβακ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεῖα.

γυναικήσιμος ἐπίθ. ἐνιαχ. γεναικήσιμος Κύπρ. γε-
ναιτῆσιμος Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. γυναικήσιμος.

'Ο ἀνῆκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναῖκα ἐνθ' ἄν.: Ροῦχον
γεναικήσιμον Κύπρ. Φερσίματα γεναιτῆσιμα αὐτόθ. Χο-
ρος γεναιτῆσιμος Κύπρ. (Μουτουλ.) Τοῦν' τά φαγιά ἐν' γε-
ναιτῆσιμα Κύπρ.

γυναικήσιος ἐπίθ. Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν.
Θράκ. (Σαρεικλ. κ.ά.) "Ηπ. (Λάκκα Σούλ. Τσαμαντ.) 'Ιων.
(Σμύρν.) Κύθν. Πελοπν. (Οἶν.) Χίος (Βροντ.) — Γ. Ψυχάρ.,
Ταξίδ., 157 Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 25 Π. Παπαχρι-
στοδ., Θράκ. ἡθογρ., 4. 19— Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. "Ηπίτ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γυναικήσιος Μακεδ. (Βόιον) γυ-
ναιτῆσιος 'Αντίπαρ. Μύκ. γυναικήσιος "Ηπ. (Κόνιτσ.)
'Αντίπαρ. Πάρ. γεναιτῆσιος Σκῦρ. γυναικήσιος "Ηπ.
('Αρτοπ. 'Ιωάνν. Κουκούλ. κ.ά.) Μακεδ. ('Αηδονοχ.
Κοζ.) γυν'κήσιος "Ηπ. ('Ιωάνν.) γυν'κήσιος Θεσσ.

